

XXXIII. Blížící se potíže

Trojice párů křídel pozvolna nesla těla velikánů na vzdušných proudech. Čím více se draci blížili k lidským hranicím, tím lépe se jim plachtilo. Nehodlali se zbytečně vysilovat, pokud to nebylo nutné. Od doby, kdy zmizel Rybář, utekly už dva týdny. Slunovrat nepřinesl nic než prázdné žaludky a touhu po svobodě. Hnízdem se ozýval hlas nesouhlasu a mnozí z draků již neplnili své povinnosti, tak jak měli. Jedna skupina však nikdy nezahálela v uposlechnutí rozkazu vyřčeného ztracenou vůdkyní. Dračí hrdost se naplňovala v těchto třech. Belsevan, Celena a Fernero. Však kdo ví, co zvráceného se skrývalo pod jejich poslušnou myslí.

Belsevan zavrčel a následoval Fernera velícího k přistání. Začal kormidlovat ocasem na nedalekou mýtinu ležící na kraji hraniční řeky. Při dosednutí na zem pocítili draci náhlou únavu. I když draci dokážou bez potravy přežít i pár měsíců, čím jsou větší a starší třeba i v řádu let, tím méně potravy potřebují. Na mladých dracích se nedostatek živin projeví už po pár dnech. Tito tři nebyli výjimkou. Propadlé oči a rozechvělé rty naznačovaly přicházející vnitřní hněv.

Fernero se vydal rozkaz a Celena s Belsevanem zajistili okolí. Ani na jednu stranu se nenacházelo žádné nebezpečí, a tak si hladoví draci oddechli. Opravdu nestáli o nějakou konfrontaci, kde by ztratili ještě více energie.

„Napojíme se a dáme si hodinu odpočinek. Pak obletíme hranice a počkáme, až sem dorazí třetí křídlo. Dnes se zaměříme na lidské hnízdo, které leží několik kilometrů východním směrem. Dávejte u něj obzvláště pozor.“ Fernero zavelel a sám se natáhl na prosluněném palouku.

Belsevan si také lehl. Vůbec nepomyslel na to, že by držel hlídku a Fernero jakbysmet. Celena se tedy nedobrovolně, když zhlédla naprostou nezodpovědnost samců, zhostila hlídky. Jediným zavrčením se pokusila vyjádřit nesouhlas, ale nic na plat – dračí samci ve chvíli, kdy chtějí ignorovat, ignorují.

Belsevan však neignoroval Celenu záměrně. Jen přemýšlel nad tím, co je v budoucnosti čeká. Nejistota prosakovala zdmi Hnízda a špinila srdce nejodvážnějších a nejčestnějších draků hnízda. Belsevana bolelo u srdce, když pomyslel na svou nedávnou roztržku kvůli kusu žvance. A o co víc urážející byl fakt, že uzmul žrádlo zrovna Silithornovi. Při letmé vzpomínce se zachvěl hanbou.

Nelitoval smrti Rybáře jako draka. Jen málo z nich vzpomíná na své druhy jako na draky.

Bojovník nikdy nepláče pro lovce a lovec pro bojovníka. Obránce pro útočníka. Litoval jeho smrti ze sobeckého důvodu hladu. Nezajímalo ho, zda se utopil, zabil ho Night nebo něco jiného. Jediné, co draky trápilo, byl hlad. Smrt je přirozenou součástí bytí, ale hlad už tak přirozený není. Zvlášť pro zhýčkané samce z Velkého hnízda.

Pak ve svých myšlenkách spočinul na svém úkolu. Nemyslel teď na dnešní let, ale na úkol, kterým ho pověřila Zibra. *Dejte pozor na Fernera. Jednou se o něco pokusí.*

Belsevan se pootočil a zadíval se na svého černého vůdce. Tolikrát toužil sevřít čelisti okolo jeho krku. Jenže nemohl, neměl zabít, jen hlídat. Marně se snažil v jejím rozkazu najít skulinu. Nedařilo se mu ji však nalézt.

Aby nemusel přemýšlet nad těmito věcmi, začal uvažovat nad lidským hnízdem. Podél této řeky se nacházeli dohromady čtyři velké hnízda a sedm malých. Draci vázaní zákonem o neútočení na tato místa neustále mlsně pokukovali po stádech stepních buvolů, co lidské plémě spravovalo na své části světa. Kdyby se několik těchto kousků zatoulalo do dračích lovišť, Belsevan by si konečně zaplnil žaludek.

Tato hnízda neležela hned u řeky, ale na planinách ležících za řekou. Draci dohlédli daleko. A tato velká hnízda se tyčila jako majáky v travnaté krajině.

Belsevan už mnohokrát se svými druhy prolétal okolo těchto monumentů a nikdy dřív se jimi nezaobíral. Až ve chvíli hladu a nesnášenlivosti napadají jedince i skupiny zoufalá řešení.

Tam v dáli je potrava! Proč to Zibra nechápe?

Belsevan vzhlédl k Celeně, která do něj jemně šťouchala. V myšlenkách ztratil úplně pojem o čase a hodina odpočinku již skončila.

„Jo, vždyť už vstávám,“ zavrčel a začal se pomalu zvedat na nohy.

„Tohle fakt nesnáším. Fernero dokázal vstát hned a na tebe se vždycky čeká lenochu.“ Už značně naštvaně do něj kopl.

Belsevan po ní rychle vystartoval, ale zuby sklaply naprázdno.

„Moc se na něj nevaž, Celeno,“ začal do ní rýpat. „Nezapomeň, co nám Zibra nakázala. Nesnaž se s ním být zadobře. City tě ovlivní.“

Celena hněvivě zabořila ostré zuby do jeho čumáku. Belsevan zareagoval instinktivně a tlapou ji srazil na stranu. Jak mu předtím trvalo se postavit, teď doslova vyskočil a připravoval se

k boji.

„Co to sakra děláte!?“ zařval Fernero a vtrhl mezi ně. Pohled jejich velitele je uzemnil oba. Dračice i drak na sebe jen nenávistně syčeli, ale víc si díky Fernerovi nedovolili.

„Nic o mně nevíš, Lenocho. Nepodceňuj mou sílu.“ Celena rychle odstartovala a vzlétla k nebesům.

Belsevan se za ní jen znechuceně podíval. *Možná o tobě nic nevím, ale to neznamená, že se kvůli tobě nechám jednou zabít.* Pohlédl se Fernerovi do očí. *Nebo kvůli tobě.*

„Co to mělo znamenat Belsevane?“ Fernero se zaměřil na jediného draka, kterého mohl vyzpovídat.

„Jen malá neshoda ohledně buzení, vaše císařská milosti,“ odsekl Belsevan a také vzlétl.

Fernero ještě chvíli přebíral jeho slova, než vyrazil za nimi.

Neletěli dlouho a spatřili lidské hnízdo draky zvané Tyčka. Z hlubin hnízda se z něj totiž tyčilo několik velkých skal. Draci nové Jižní letky neznali lidskou architekturu a pojem magické věže jim byl zcela neznámý, aspoň prozatím.

Belsevana vždy zajímalo, co se v lidském hnízdě skrývá. Ač jsou lidé přirození nepřátelé draků, tak neexistuje drak, který není aspoň trochu fascinován jejich způsobem života.

Opravdu velcí mravenci. Belsevan se uchechtl a prudce zastavil ve vzduchu. Celena i Fernero se dívali kamsi na sever a i Belsevan proto na tu stranu upřel také pohled. Blížila se k nim trojice draků.

Grin, Straz a Valkas?! Co ti tu chtějí! Tohle znamená jen problémy!

Fernerova jednotka se připravila na nejhorší.

Mefisto, Varius a Mornat se volným tempem blížili k východu. Bariéra dělící dračí teritoria od reprořích děr se stále vznášela v bezvětřném vzduchu. Přesto stačila chvíle za ní a draci by byli terorizováni polétavým popílkem. Tato nepřirozená bariéra tak dělila dva druhy, neschopné společně žít.

Před několika měsíci se dračí letka s nepřáteli střetla. Wolfie a Night uvízli v hnízdech

reptorů a záchranná výprava vedená Mefistem dokázala po nebezpečném boji zabít i reptoří královnu, prastarou matku. Draci tehdy zvítězili a jako vítězové opustili tamní končiny s tím, že již nikdy se tam nevrátí.

Přesto dnes je Mefisto se značnou nevolí vedl k těmto končinám. Jediným důvodem, proč se sem dnes draci vraceli, byl hlad. Všudypřítomný hlad pronásledující je celé dny. Bluepeace byl mrtvý a přísun potravy byl omezen. Draci hledali jakékoli možnosti, jak nalézt potravu, a nebáli se pro to zaútočit i na domov nepřítele.

Přestože při poslední návštěvě reptořích teritorií se zdálo, že celá jejich populace a země odešla s jejich matkou, nemohli si být jistí tím, že se tam nenalézá ještě pár jedinců vhodných k snědku.

Mefisto si dobře uvědomoval rizika. Přesto Zibře důvěřoval. I když se v posledních dnech chovala nezodpovědně, stále se dokázala na věc dívat s nadhledem a její dar jí radil, že východ by mohl skrývat nové zásoby.

Zhluboka se nadechl a nasál tak čerstvý vzduch. Divil se, jak je zde krásně slunečno a čisto. Hluboký les pod nimi skrýval jistě mnoho živého, co se dalo sníst.

Jak je to rozdílné oproti Hnízdu. Jakoby někdo ponořil Hnízdo do neustálého napětí a vlhkosti. Tady na východě se hned lépe léta a jistě i loví.

Varius letící po Mefistově levici na sebe upozornil zařváním a zbylí dva draci se ve vzduchu zastavili. Mefisto se s Mornatem otočili a užasle hleděli dolů pod sebe. Kousek od jejich pozice se na lesní mýtině prohánělo několik obrovských jelenů a laní. Největší kus měřil jistě v kohoutku až tři metry a všem třem drakům se začínali sbíhat sliny. Varius se toužebně zahleděl na Mefistu a ten jen přikývl.

Lov začíná.

I když všichni tři patřili svou kategorií k útočným drakům, díky Zibřině snažení od lovců pochytili základní techniky lovu. Zibřina práce tak pomalu, ale jistě začínala nést ovoce.

Draci se vznesli nahoru nad mraky. Začali nozdrami nasávat všechny okolní pachy a obalovali se vlhkostí. Pomáhalo jim to klidnit svá natěšená srdce. Udržovali přesnou vzdálenost mezi sebou. Čekali na signál, který měl vyslat Varius, až se rozhodne zaútočit. Tradice, že lov začíná první, kdo spatří kořist, zajistila už mnoha drakům pocítit slávu z kolosálního úlovku. A

také jich už mnoho stála život. Jeleni paroží se mohlo stát pro dračí těla i poslední zastávkou v jejich životech. Na to museli všichni tři draci myslet i ve chvíli, kdy se zdálo, že mají na své straně všechny výhody a bohy.

Varius střemhlav vyrazil dolů. Vše záleželo na momentu překvapení, vytrvalosti a schopnostech, které se jim tvrdým Zibřiným příkazem podařilo získat. Mefisto a Mornat ho následovali. Čas v jejich duších se zastavil a vnímali každíčký závan větru. Letěli na jeho záchvěvech zcela neslyšně, nezastavitelně a s jasným cílem. Využívali přírodní podmínky ve svůj prospěch. Blížili se ke svému cíli proti větru, pod clonou mraků, kde je nemohl prozradit ani pach, sluch či stín.

Varius si instinktivně vybral vůdce celého stáda. Jako blesk z čistého nebe přistál na páteři jelena, kterému pod jeho vahou začala prskat páteř. V posledním záblesku děsu se pokusil zavolat k obloze němou kletbu, ale nikdy se již nedozvíme, co se ohromnému zvířeti prohnalo hlavou. Dračí tlama ukončila nebožákovo trápení a urvala jelení hlavu od těla. Podobně na tom byli i druzí dva draci. Ukončili životy jelenů rychle a bezbolestně. Draci však nemohli posečkat na jednu místě a rychle vzlétli.

Stádo se bez svého vůdce rozeběhlo na všechny strany. Draci cítili jejich strach, jejich zoufalství a vnitřně jásali nad tímto lovem. Nedávali však své potěšení znát hlasitými projevy. Nehodlali ještě více už tak poplašené stádo rozehnat do všech stran. Věděli, že bez vůdce se stanou snadno ulovitelnou kořistí.

Když všechna živá zvířata zmizela z rozlehlé mýtiny, Mefisto zavelel k přistání. Opatrně dolehli na zem těsně u své kořisti. Hlad převládl nad opatrností a prvních pár minut se pouze ládovali jelením masem. Až pak Mefisto jakožto vůdce zpozorněl a začal si blíže prohlížet mýtinu. Užasle otevřel tlamu. Okolní stromy byli až čtyřikrát vyšší než on. Dole pod jejich korunami se rozkládal zcela nový svět. Temnota z lesa a jeho dar se začaly mísit dohromady. Mefistem projela ledová křeč a znejistěl. Zahleděl se na své druhy a pocítil touhu vzlétnout. Nevěděl co, ale něco bylo mezi stromy a pozorovalo je.

„Letíme pryč, až se vrátíme, tak si zbytek odneseme,“ zavelel.

Mornat našťavaně pozvedl zakrvácenou tlamu z mršiny a přikývl. Varius se naproti tomu nehodlal svého jelena vzdát. Místo toho zavrtal svou hlavu do jeho útrob.

„Varie, máme tu ještě úkol. Nebo jsi zapomněl?“ zkusil to po dobrém Mefisto a překvapivě to zafungovalo. Varius si povzdech a přichystal se k odletu. Mefisto, částečně překvapen tím, že ho poslechl, ještě dodal: „Pak se sem pro ně vrátíme. Zatím je můžeme pověsit na větve stromů.“

Draci učinili, jak řekl, a o chvíli později už mířili k bariéře. Před tou chvílí létali z jedné strany na druhou, než se jim podařilo najít místo, kde bez větších potíží dokázali letět, aniž by je to vyloženě omezovalo. Přesto se nemohli zbavit dusivého všudypřítomného popílku. Lapali po dechu a modlili se v brzký přelet.

Mefisto se na druhou stranu dostal první a vyděšeně se zajíkl. To, co spatřil, ho málem připravilo o veškerou odvalu, kterou oplýval. Vedle něj vypustil ze chřtánu zděšený křek nějaký drak. Jestli to byl Varius, nebo Mornat, nevěděl.

„Pryč!“ zavelel Mefisto a draci se obrátili na útěk. Vůbec nehledali lepší vzdušné proudy a pouze silou svalů a vůle si razili cestu zpět přes bariéru. Každický metr, který takto urazili, je stál mnoho sil.

Když se dostali na druhou stranu, unaveně přistáli mezi stromy. Přiblížili se k sobě a Mefisto mohl z pohledů všech poznat, že i oni se třásli strachy, když spatřili tu hroznou podívanou.

„Co to sakra bylo?“ Mornatovi se třásl hlas. Mefisto na tom nebyl o nic líp, a tak raději mlčel.

„Varování,“ vydechl Varius a skousl nejbližší strom. Strom nevydržel nátlak čelistí a skácel se k zemi.

„Ale kdo za to může?“ vykřikl Mornat.

„To nevím, ale určitě někdo, kdo nás chce vyděsit.“

„Rozhodně se mu to povedlo, div že ses tam nepokálel, Varie.“

„Mlč, ty kryš bobku.“

Mornat a Varius se proti sobě postavili a vrčeli. Mefisto jen zakoulel očima a nadechl se. Pak mezi ně vypustil své černé plameny a upoutal tak pozornost obou dvou draků.

„Na tohle vaše hašteření tu teď nemáme čas. Musíme ostatním říct, co jsme viděli. Vyzvedneme maso a míříme do Hnízda. Jasné?!“

Varius i Mornat neochotně přikývli.

Ti dva se jednou musí střetnout.

Mefisto se odlepil od země a druzí dva draci ho následovali. Neomylně vyrazili správným směrem a po několika minutách už klesali k mýtině. Vítr se proháněl trávou a stromy šustily. Mefista znova začaly zaplavovat obavy a strach.

Někdo nás pozoruje. Vím to jistě.

Polkl a dosedl na zem.

„Zajistěte okolí!“ zavelel a Varius s Mornatem započali s prací. Když se ujistili, že jim nehrozí žádné nebezpečí, i když Mefisto neustále těkal pohledem mezi stromy, vyrazili pro své maso.

„Není tady!“ vřískli zlostně Mornat a Varius současně. Mefisto, který se držel více vzadu, rychle přispěchal a prohlédl si prázdné větve. Pod stromem se válelo paroží a krvavé cáry kůže. Těch několik kostí, co zde ležely, byly rozdupány, nebo rozkousány. Něco ohromného muselo doslova roztrhat jeleny na kousky.

„Uklidněte se. Hlavně klid,“ přikázal rozklepaným hlasem Mefisto. „Obranou formaci a prohledejte okolí.“

„Proč obranou formaci? Tady nám nic nehrozí. Jsme přece draci,“ namítl Varius.

„Tím bych si tak nebyl jistý,“ zasyčel Mornat a prohlížel si něco na zemi. „Myslím, že máme velký problém.“ Čumákem začal pročichávat nějakou díru. Mefisto si ji pozorně prohlédl a nervózně polkl.

„To nemůže být.“

Mornat stál na kraji stopy velké jak čtvrt jeho těla. A nebyla to stopa žádného neznámého tvora. Dračí stopu dokázali poznat všichni. I když se drak, co ji udělal, snažil tyto stopy za sebou zakrýt, na jednu zapomněl.

Nebo to udělal úmyslně.

Mefista zalila změt' čerstvých vzpomínek. Záblesk zničené krajiny lávou a hromada roztrhaných těl. Těla draků, reptorů a veškerého živého poházená na jednom místě. A ty jejich oči plné děsu a hrůzy, které se vryly do paměti. Takto za dračích válek značili vládci svá teritoria. Takto vypadala popraviště určená k zastrašení nepřítele a toto bylo z nějakého důvodu ještě děsivější, než cokoli jiného, co tito mladí draci spatřili.

Mornat se vydal po stopě a Mefisto ho nezastavil. Stál na místě a zvažoval co dál. Pak se za

ním vydal. Varius je také následoval.

At' už se zde skrývá jakýkoli drak, je naší povinností zjistit víc. I za cenu našich životů.

Poslední záblesk vzpomínek, zpomalil jejich váhavý krok.

Černá dračice sledovala trojici mladých draků z povzdálí. Cítila jejich strach a to ji posilovalo. Skrz temnotu lesa ji nemohli spatřit, a přesto cítila pohled vůdce skupiny, který se na ní na nepatrný moment zastavil. Stáhla se hlouběji do hlubin lesa a zametala za sebou tiše stopy. Již několik týdnů se zde skrývala a nehodlala jim dát na vědomí svou přítomnost více, než bylo nutné.

„Tachh Sirotheee, mladíšciiii o tobě už vědí, ale ještě není čas je sežratt, ještěee neee.“
Smutně pokývala hlavou a vyrazila ke svému doupěti.

Jeskyněmi se nesly tiché steny. Draci z noční hlídky si užívali zasloužený odpočinek a sny. Elena nad nimi bděla a hlídala spáče. Otráveně kopla do jednoho kamene a ten se odkutálel k Jabelovi.

Elena svou pozornost obrátila k němu a s jistou nevolí, ale fascinovaně sledovala jeho znetvořenou část. Nesnesla u toho setrvat dlouho, a tak začala vzpomínat na Mornata. Několik týdnů na sebe neměli čas. Oficiálně mezi nimi nic nebylo, ale pouhá jeho přítomnost jí dokázala zlepšit náladu a bytí v tomto šíleném Hnízdě.

Mezitím, co Jabelova duše spala, jiná bděla ve svých myšlenkách. Bakur, duše sdílející s Jabelem jedno tělo, přehodnocoval situaci a docházel k velice nepříjemnému závěru.

Letka za žádnou cenu nedokáže ve stávající situaci ustát příští útok. Klerik je příliš mocný a navíc patří k Prvním. Dercha endo skarberien – vše co vidím, to je mé. Indom safirta – Přeji si, konej. Všechno to zlé i dobré z obou se smísilo v něm. Čtyři z řad draků, čtyři z řad lidí, čtyři z

řad bohů a Císař. Kolik z vás našlo již svůj klid? Jak mohu ochránit tento rod, když samotný svět se proti tomu staví? Pradávná rovnováha se hroutí a životy draků snad nestačí? Co Císaři plánuješ? Cožpak jsi z hvězd přestal shlížet na tento svět? Klerik si dělá, co chce. Zoufalství, které jsi do něj zasel, už vyklíčilo v holé šílenství. Nahlédl jsem do jeho duše, velectěný, a užíval střípek jeho plánu. Dračím rodům hrozí vyhubení. Hledá pravdu Císaři, bože.

Bakur se modlil, promlouval ke hvězdám a ve svém nejhlubším nitru převažoval misku vah. Uvědomoval si všechna rizika, pokud poruší pradávnou úmluvu. Jenže jako ochránitel draků již neměl na výběr. Klerik překročil své pravomoci a sužoval dračí rod. Na Bakurovi bylo vše napravit. Ale co mohl dělat, když Jabel nedokázal přijmout svůj úděl, své poslání? Bakur už nemohl dále čekat, a i když riskoval život nejen svůj ale i Jabela, musel jednat.

Bakur opustil Jabelovo tělo. Odtrhl svou duši od jeho a v neexistující formě se vznášel nad svým bývalým tělem.

„Snad tě jednou budu moci nazvat kolegou a přítelem, draku. Čekej tu na mě, než se vrátím.“

Láskyplně ho objal, a i když Jabel neměl nic cítit, stejně na to zareagoval oklepáním, jakoby ho polila zima. Bakur se usmál.

„Zdá se, že přece jen jsme propojeni více, než se na první pohled zdá“

Pak se jeho neexistence rozplynula a zamířila na jediné místo, kde mohl najít pomoc. Ke hvězdám.

Bakur se zjevil, jak předpokládal a doufal, že se tomu vyhne, před branou hvězd. Veliká jeskyně a lemovaná sochami významných draků, strážná trojhlavou saní. Jen mrtvý drak se mohl stát hvězdou a posílit tak moc, tajemství skryté za branou. Bakur nevěděl, zda dokáže projít. Doufal, že jej saň, dračí démon vpustí, i když nebyl mrtvý. Bakur se dostal jen do stavu beztlí. Brána hvězd vždy přitahovala dračí duše, a pokud neměly pevný základ jako dračí tělo či jiný bod, automaticky byly přitáhnuty touto mocí.

Přesto drak nemusel nikdy zamířit i po smrti ke hvězdám. Pokud byla dračí duše polapena

něčím silnějším než brána, zůstala v té věci až do chvíle, než se rozbila. Za dračích válek se tehdy stalo neštěstí, při kterém dvě nepřátelské letky, při boji nad horou dříve známou jako Jalovna, uvízly v krystalech a stěnách, které obsahovala. Přesněji, celá ta hora byl jeden velký krystal, který uvěznil třicítku draků na věky věků. Jejich zoufalé a nenávistné skřeky se ještě dnes nesou jako meluzína skulinami hory. Místo věčné hrůzy – hora Zakranja.

Bakur si při otřesné vzpomínce málem neuvědomil, že saň na něj promlouvá.

„Co zde pohledáváš, živý? Nevíš, že ještě nepřišel tvůj čas? Nemohu vpustit hrůzu, kterou neseš sebou. Vrať se, odkud jsi přišel.“

Saň zelené barvy a rudýma očima shlížela jako konečný soudce z vrchu na odvážného draka. Jeho odvaha ji však vůbec nezajímala. Neznalá dračí odvahy, neznalá dračích snů jen plnila, pro co byla stvořena.

„Je mi líto, mocná paní, dámo s hlavou v pekle, nebi i zemi. Jen jediný mi může pomoci a vím, že se nalézá za těmito dveřmi.“

Jabel se zadíval na obrovské okované dveře za saní. Symboly dračích lebek, mrtvolný vzhled a hlavně to, že to byly dveře, lidský výtvar, musel draky, kteří sem přišli pořádně děsit. Jak naivní všichni byli.

„Nezajímají mne tvé důvody, draku. Neprojdeš tímto místem. A pokud se mi postavíš, zatratím tvou duši a nenalezneš žádné místo odpočinku.“

„Nestraš mě, ty babo jedna. Víím, kdo jsi a proč jsi stvořena. A také víím, jaké tajemství se skrývá za těmi dveřmi. A stejně tam musím jít.“

Saň se nadechla a vypustila proud ohně. Bakura ze tří stran zalily plameny. Nemohl nikam uhnout a tak čelil jejich žáru. Jeho neexistující tělo zaplavila vlna bolesti. Místo rezignace se však nadechl a také vychrlil svou plamennou podstavu. Saň zaúpěla a přestala chrlit. Místo toho se stáhla a následně prudce vyrazila do útoku. Drak už připraven uskakoval a pomalu, ale jistě byl hnán do kouta. Prastará podlaha pod jejich soubojem a řevem praskala a mohutné kusy stropu se řítily k zemi. Zasypaly oba bojující sprškou sutě a kamenů.

Bakur se soustředil. Nebyl jako Jabel a měl svůj vlastní dar, podobný a přece odlišný od toho jeho. Hodlal ho použít, i když tím narušoval rovnováhu.

V jednu chvíli, kdy saň svou prostřední hlavou zaútočila, on uskočil dozadu a následně

dopředu, aby se vrhl na nechráněnou hlavu. Zaryl své ostré zuby do očního důlku a krev skropila podlahu. Zbylé dvě vyrazily prostřední hlavě na pomoc. Bakur na poslední chvíli uskočil a dvě hlavy se zakously do své prostřední. Silně zatáhly a roztrhly ji v jediném okamžiku. Bakur ale neváhal a vrhl se na pravou hlavu. Protože saň byla šestkrát větší než on, zasekl své drápy do jejího hadovitého krku a se zvuky páráni sjel až na její záda. Jako kočka, co leze ze stromu. Saň šíleně řvala a v agónii chrlila plameny na všechny strany.

Bakur na nic nečekal a vzlétl. Při startu z jejích zad se prudce odrazil a zamířil k levé hlavě. Do ní kopl a nasměroval tak proud plamene na čerstvé rány pravé hlavy.

„Ty jeden zmetku!“ zařvala dvojhlasně saň a prudce vyrazila hlavami proti dračímu tělu. Bakur na poslední chvíli přestal mávat křídla a vrhl se dolů. Levá hlava se zabořila do stěny a rozmlátila ji. Bolestně zavřískla, když se její oči roztekly po křivkách výběžků stropu. Bakur věděl, v jaké výšce se má vznášet, aby se šílená saň sama zranila.

Poslední pravá hlava se propletla pod levou, stále klející pro ztrátu očí a scvakla zuby těsně za Bakurovým ocasem. Ten na nic nečekal – celou dobu věděl, co dělá a proč – a prosmekl se okolo té hlavy, která ho naháněla. Přitom si roztrhl o jeden její ostnatý výběžek na hlavě ramenní sval přední pravé tlapy. S přesností jemu vlastní se zachytil za krk levé hlavy a zakousl se přesně do krční tepny.

Horká krev mu zalila ústa a skropila zem okolo. Slepá hlava se začala klátit a malovat na vše, co bylo v dosahu, krvavé stříkance. Bakur se vznesl kousek výše a zavěsil se na její kolébající se krk. Pravá hlava po něm neustále chňapala, ale nedokázala ho zachytit.

„Ted!“ zahřměl Bakur a pravá se zakousla do svého levého krku. S hrozivým zvukem drcení si odkousla vlastní tenký krk. Levá hlava se zaduněním dopadla na podlahu a přestala se hýbat.

Bakur přistál na té poslední. Nadechl se a vychrlil proud plamenů sani do tváře. Nemohla uhnout a tak přišla i o poslední zrak. Bakur pak vzlétl a kroužil nad ní. Saň se však už na nic nezmohla a jen poraženě vzdychala.

„Jak jsi mě mohl porazit?! Jsem silnější než ty.“

„Ano, máš mnohem větší sílu, ale příliš jsi se na ni spoléhala. Přesto jsi od začátku nemohla vyhrát. Jsem Bakur Velitel, jeden z dvanácti, a ty jsi nikdy neměla nade mnou moc. Zapřísáhl jsem se, že nikdy více nepoužiji svůj dar proti živému. Ty však živá nejsi. A proto vše, co jsi

učinila, jsem ti rozkázal. Můj dar se rovná příkazu bestie. Vybral si mě sám, ale já se ho rozhodl použít. Ve chvíli, kdy poruším svůj slib a použiji ho proti živé bytosti, propadnu peklu. Stanu se ztracenou hvězdou a znova se shledáme. Ted' mě ale nech jít, poražená. “

„Nemusíš se doprošovat vpuštění, dobyvateli. Porazil jsi mě a nemám právo ti bránit v tvé sebevraždě. Věř, že pokud vstoupíš, hvězdy si tě najdou. Nedovolí ti odejít. “

„Ne, pokud vím, kam musím jít,“ řekl Bakur na prahu brány. Pak do ní zatlačil a zalilo ho světlo.

Unášelo ho světlo a tisíce hvězd. Všechna jeho energie, kouzlo a bytí se měnily na jednu z nich. Velká obloha se rozkmitala při jeho vstupu, a dokud nevznikne nová hvězda, nepřestane. Bakur však celou svou mysl upřel na jediné přání.

„Pane, najdi si mě. Prosím tě, pane, přišel tvůj služebník a žádá tvou pomoc. Nezapomeň na svůj rod. Nezapomeň na svou přísahu. “

Světlo náhle zmizelo a zaplavil ho pocit uspokojení. Všechno trýznění odplulo někam do dáli a on mohl svobodně dýchat.

„Vítám tě, starý příteli,“ řekl kdosi a Bakur se otočil.

XXXIV: Bitva ducha, těla i srdce

„Nenechte ani jednoho projít!“ zařval Fernero a vrhl se vpřed na Straze. Straz však zbrzdil svůj let a na poslední chvíli zamířil dolů. Fernero to nečekal a vznášel se tak nad bílým drakem.

„Tohle jsi pokazila, ještěrko,“ zasmál se Straz a chňapl po Fernerově zadní tlapě.

Po Strazově čumáku projel ostrý spár. Straz vztekle zavyl a poodlétl dál z Fernerova dosahu.

„Jak ty..“

„Nemysli si, že jsem slabý bojovník, Strazi,“ zahřměl Fernero. V poslední chvíli, než ho bílý drak kousl, kopl vši silou a přesně mířenou ranou zasáhl Straze do hlavy. „Na takovéhle triky mě

nedostaneš.“

Bílý drak vzlétl do Fernerovy výšky.

Před sedmi minutami

Fernero pokynul ostatním a zatarasil Strazovi cestu.

„Kam myslíte, že máte zaměřeno? V těchto končinách nemáte co pohledávat. Dál už nic než lidské teritorium není. Otočte se a leťte hezky zpátky.“

„Fernero, nemáš právo mi bránit v pomstě, kterou musíme vykonat. Táhni pryč, poskoku Zibry.“

„Nejsem žádný poskok. Nikdo z draků, které zde vidíš. Jsme právoplatní vojáci Jižního hnízda. Tvá doba je pryč, Strazi. Letka, které jsi velel, zmizela. Lidská nenávist je pozřela a zbyli jste jen vy tři. Nemáte už žádná práva jakožto páni Jižních jeskynní.“

Strazův pohled zbrunátněl. „Fernero, uхни!“

„Za žádnou cenu vůdce bez letky.“

Straz zařval a vrhl se vpřed a zbytek jeho letky ho následoval.

Současnost

Belsevan svým ohromným tělem vrazil do Grina. Draci se do sebe zaklestili a padali k zemi. Větší drak zarýval své zuby do měkčí části Grinova krku. Grin, ostřílený bojovník, se však prohnul a vymanil se tak ze sevření. Pak sám začal párat Belsevanovo břicho. Neměl však dobré postavení a drápy jen sklouzly po pevných šupinách. Přesto to muselo bolet. Belsevan zařval a vypustil proud ohně na Grinovo tělo. Grin se na poslední chvíli dokázal odkopnout a znova vzlétnout. Belsevan se také vyrovnal a špičkami křídel pročísl vrcholky stromů. Oba dva se vznesli do stejné výše a hleděli si do očí.

„Jsi skvělý bojovník,“ začal Grin. „Ale postrádáš rozhodnost zabít.“

„Nejsem útočník, ale obránce, stříbrný. Grin, pokud si vzpomínám. Proč následuješ svého vůdce? Mohl bys být mnohem užitečnější, pokud bys odvrátil svou důvěru od tohoto draka.“

Grin se začal šíleně smát. „Viš vůbec, co po mě žádáš? Mám snad zradit svého vůdce a přidat se k dračici? K dračici?! Jste šílení, když jste jí dovolili velet. Jedině Straz má právo na Hnízdo, které jste nám ukradli.“ Smích se změnil v šílenství.

Belsevan si povzdechl. „Ztratil jsi rozum a už ti nemůžu pomoci. Nezbyvá mi nic jiného, než abych tě zničil se vším, co mám.“

Belsevanovi zaplál oheň v očích. Nadechl se a vychrlil velký plamen. Grin sotva dokázal uhnout. Tak silné měl plameny drak jménem Belsevan. Přesto i jeho plamen nebyl nejsilnější z celé letky.

Grin se nadechl a vypustil zelenavý mrak z plic. Belsevan uhnul a vrhl se vpřed. Náhle se mu ale začala točit hlava. Grin se k němu nebezpečně blížil.

Sakra, musel jsem něco z toho vdechnout. Varovali mě před jeho jedovým dechem. To má sakra až tak velký rozptyl?

Grin se zaklestil z boku do Belsevana a zakousl se mu do křídla.

Belsevan bolestně vyl a nedokázal ho setřást. Cítil, jak se šlachy na křídle napínají.

Ten bastard se mi ho snaží urvat!

Belsevan sebou zmítal, ale stále se mu dařilo, i přes všechnu bolest, držet ve vzduchu. Postřehl Grinův pohled.

Je šílený!

Grin jako by četl jeho myšlenky a na chvíli pustil zuby jeho křídlo. Uchopil ho naopak pařáty a začal tahat. Přitom i udržoval rovnováhu a přiblížil hlavu skoro nadosah Belsevanových čelistí.

„Neodpustím vám, co jste nezažili peklo. Nikdy!“

Belsevan po něm vystartoval, ale z této polohy na něj nemohl dosáhnout. Navíc mu jed otupoval smysly.

Grin se znova se zakousl do křídla a Belsevan cítil, jak šlachy povolují.

Jestli něco neudělám, přijdu o křídlo!

Belsevan napnul celou svou mysl k svému nitru a zavolal neslyšnou modlitbu.

Bohové! Pomozte mi! Já musím ještě žít!

Jeho nitro se zaplnilo plamenem. Belsevan nevěděl, co dělá, ale naplno uchopil svůj dar. Vypustil plameny ze své tlamy a ve vzduchu je zatočil přímo do Grinova obličeje. Plameny se chovaly přesně podle jeho vůle.

Plamen Grina zasáhl na plné čáře a ten vztekle odlétl stranou. Popálenou tváří mžoural, co se to vlastně teď stalo.

Belsevan zaplněný silou a duší ohně, jak to ve svých myšlenkách nazval, nechal svůj plamen kroužit okolo svého těla. S potěšením si uvědomil, že ho nepálí. Draci se mnohdy mohli na nechráněných částech těla spálit sami, i když měli větší odolnost vůči ohni.

„Jmenuji se Belsevan a mé jméno znamená štít. Nenechám tě projít, Grine – Jedový mraku. Nezajímá mě, zda jsi prožil peklo, nebo nebe. Jsem obránce, který ochrání svou letku za každou cenu. I proti vlastnímu druhu.“

Grin, co se už poměrně vzpamatoval z náhlého útoku, sledoval dračí siluetu obalenou ohněm. Šílenství, které ho předtím zachvátilo, teď vystřídal nepopsatelný strach. Belsevan se před ním tyčil, Grin se jako by krčil v jeho stínu a Belsevan před ním stále rostl.

„Co jsi to za stvůru?!“ vykřikl a vyrazil vpřed.

Belsevan před sebe vztyčil ohnivou stěnu a Grin do ní vrazil. Stříbrný drak se vztekle zase odtáhl a zkusil to z pravé strany. I tam však čekaly Belsevanovy plameny a nedovolily Grinovi se přiblížit.

„Tohle není fér!“ zařval a vzlétl nad Belsevana. Zrychlil a vrhl se dolů. Belsevan vztyčil ohnivou zeď. Tentokrát ale postřehl, že Grinovy oči zase zachvátilo šílenství.

„Já musím jít dál!“ zařval Grin.

„To tedy nepůjdeš!“ odpověděl mu stejno Belsevan.

Grin vrazil do ohnivého štítu. Místo, aby se stáhl, začal pomalu, ale jistě prorážet štít.

A sakra!

Štít povolil a Grin se vrhl vpřed. Belsevan zareagoval instinktivně. Plameny se stáhly a obalily Belsevanovo tělo jako štít. Přesto bolestně zasyčel, když se Grinovy drápy zasekly do jeho těla. Začali znova padat k zemi.

Grin neustále dorážel do štítu a Belsevan si začal uvědomovat nedostatky jeho daru. Pokud

byl obalen plameny, nemohl sám kousat a musel tak snášet jen rány od svého protivníka. Neustále se však bránil prackami a sázel údery po celém Grinovém těle.

„Zabiješ se!“ zařval Belsevan zděšený prudkostí a neústupností stříbrného draka.

„Ne... Zabiju jen tebe, ještěrko.“

Grin se nadechl a ze všech sil vypustil všechn svůj jed z těla. Jedovatý plyn se smísil s plameny. Exploze ozářila nebe, jako nové slunce.

Grin se vznášel ve vzduchu a sledoval svého nepřítele v bezvědomí padat k zemi.

„Doufám, že chcípneš.“ Pak zakolísal, ztratil vědomí a sám začal padat dolů.

Celena se rozletěla proti Valkasovi. Ten však nereagoval a jen se vznášel ve vzduchu. Celena brzdila svůj let a vznášela se jen několik málo metrů před ním. Zadávala se do jeho očí a vyřkla otázku, která ji trápila.

„Proč následuješ Straze, Valkasi? Pamatuji si, že tě před několika málo dny zlynčoval s Grinem za to, že jsi před námi neochránil Hnízdo! Cožpak to ti nestačí na to, abys ho neposlouchal?“

Celena měla na krajíčku slzy. Nestávalo se často, že by jí nějaký drak přirostl k srdci, ale Valkas byl v mnohém jako ona. Opovrhovaný a nenáviděný... Ne, přesněji ignorovaný. Záměrně ignorovaný.

„Celeno, Straz už je mi dávno ukradený. Ale máme něco společného.“ Valkas se zamyslel a zahleděl se na ostatní draky, jak spolu bojují. „Nám všem, lidé vzali to jediné, co jsme milovali, na čem nám záleželo. Straz přišel o letku a Grin také. Neměj jim za zlou touhu po pomstě a nenávist, kterou cítí k vám, lidmi nepoznamenanými.“

„Ale proč ty? Co máš s nimi společného?“

„Lidé mi zvali jediného draka, na kterém mi záleželo. Mého jediného přítele a bratra na křídlech větru. Lidé mi ho zabili a já jim nikdy neodpustím.“

Celenu zaskočila nenávist v jeho očích. Náhle pochopila, proč tito tři draci dnes bojují, proč udeří na své nepřátele plnou silou. Ona sama v jeden čas měla stejné tužby, jenže jejím

nepřítelem byli samotní draci.

Skousla ret a přemýšlela.

Nemáme právo jim bránit v pomstě... Ale nemůžeme je nechat jít. I kdyby to znamenalo je zabít, musíme je zastavit, než na nás přivedou neštěstí. Lidé stejně jak draci nerozeznávají jedince, ale druh.

„Je mi líto, Valkasi... I když vím, jak se cítíš, i když bych tě ráda pustila, nemůžu tě pustit dál.“ Zaujala bojový postoj a čekala na jeho reakci.

„Nebudu s tebou bojovat, Celeno. Nechci ti ublížit. Nikomu z vaší letky. Chci vás naopak ochránit od sebe samého a zničit to, co nenávídím. Vše se mi může podařit dnešního dne, Celeno.“

Nerozuměla tomu, co chtěl říct. Jen pochopila, že ho bude muset zastavit.

Vystartovala vpřed a zahákla se do něj. Zakousla své zuby do jeho šíje a stiskla. Teplá krev jí zalila ústa. Čekala nějaký protiútok, ale Valkas se jen vznášel ve vzduchu a sledoval ji.

Pustila ho a odstrčila se. „Proč?“

„Protože ti neublížím, Celeno. A ty mě stejně pustíš.“

Ozářil je výbuch a oba dva svou pozornost nasměřovali tam.

„Ne!“ Zařvala Celena a vyrazila vpřed. Valkas ji následoval.

Na poslední chvíli se jim podařilo zpomalit pád polomrtvých draků. Protože ale Celena nebyla tak mohutná jako Belsevan, jeho pád byl stále dost tvrdý. Draci dopadli jen padesát metrů od sebe. Valkas se skláněl nad Grinem a Celena z jeho pohledu poznala, že Grin je mimo nebezpečí života.

Po zběžném prohledání zjistila, že i Belsevan, až na pár modřin a popálenin, neutrpěl žádné vážnější zranění. Aspoň tedy žádné povrchové. Co se odehrávalo v dračím těle ale nevěděla. Mohla jen doufat, že nic zlého se nestalo.

Celena se ohlédla a zjistila, že Valkas přišel až k ní zatímco se věnovala zraněnému. Udělal něco nečekaného – objal ji.

„Celeno, já musím jít. Víš to také. Žádám tě, naplň svůj dluh a nech mě jít. O nic víc tě nežádám. Pak se vrať a podej hlášení Zibře. Až se vrátím, přijmu její trest. Ted' ale musím jít.“

Zaraženě tam seděla, když vzlétl a zanechal ji se slzami v očích nad Belsevanovým tělem.

Fernero pokaždé, když se vrhl na Straze, jen o něj zavadil. Stejně tak i Straz. Oba dva, znalí leteckých bitev, nedokázali nad druhým získat převahu.

Draci na sebe nalétávali a jako lidští rytíři na kolbištích o sebe jen naráželi. Straz měl ale vždycky malinko navrch, a tak se mu podařilo dvakrát Fernera kousnout do tlapy.

Fernero ho aspoň jednou zasáhl také, ale jeho ránu ztlumila blesková reakce jeho protivníka a místo toho, aby mu protrhl blánu na křídle, ho jen škrábl na vrchní kůstce křídla.

Čím dál víc se zuřivě uráželi a doráželi na sebe. Dva vůdci, jeden nejmenovaný, druhý bez letky, ale oba dva bez moci, si v tomto boji neuvědomovali, že vybíjejí svou frustraci nad stávající situací.

Poodlétli od sebe a nenávistně se měřili. Fernero nechápal, jak někdo mohl obstát proti jeho daru intuice. A Straz zase nedokázal pochopit, jak někdo dokáže vzdorovat jeho daru času.

„Jsi dobrý bojovník, Strazi. Uznávám, že chtít tě zastavit nebude stačit. Budu muset vynaložit veškeré úsilí na to, abych ti zabránil v útoku na lidské hnízdo. Je to tvůj plán ne?“

„Fernero, máš úplnou pravdu. Chystám se vyhladit všechny lidi, a jestli mě nenecháš s mými bratry projít, budu tě muset odstranit také. Jsi snad milovníkem lidí?“

„Strazi, tady nejde o tohle. Jde o to, že se snažíš vyvolat nesmyslnou válku.“

Straz šílený zlostí zařval: „Oni si začali! Napadli nás, když jsme to nečekali. Nedodržovali nepsané zásady a dohody. První vstoupili do naší země. My jim nikdy nic neudělali. Letka byla silná, ale padla, protože věřila, že lidé nikdy nenapadnou krále severu!“

„Vím, že to je těžké pochopit, Strazi, ale pokud tě nechám jít, potká stejný osud i mou letku. I když nesouhlasím také s jejím vedením, i když tě ctím jako bojovníka a velitele staré letky, nemohu ti dovolit narušovat mé plány,“ promluvil Fernero temně a usmál se.

Strazem projela vlna zděšení z toho úšklebku, ale hned se vzpamatoval.

„Nevím, co máš v plánu, Fernero, ale nedovolím ti mě zastavit.“

Ozářil je výbuch. Fernero se po výbuchu otočil a to byla chyba. Straz vystartoval a zaútočil. Vrazil do Fernera a začal mu párat břicho. Fernero zaúpěl a odkopl Straze stranou. Natáhl se po

něm tlamou, ale Straz se okolo něj prosmekl a vyrazil pryč, směrem do lidských zemí. Fernero bolestně syčel a sledoval, jak se vzdaluje.

„Za tohle mi zaplatíš, Strazi. Jednou.“

Fernero si také všiml vzdalujícího se Valkase. „Sakra, takže prošli.“ Pak zaměřil svou pozornost na Celenu a Belsevana.

Přistál vedle nich a zeptal se dost naštvaně: „Jak je na tom?“

„Přežije to,“ řekla tvrdě a bez emocí.

„Proč jsi ho nechala jít, Celeno?“

„Mají na to právo. Víím, že to je špatné, ale musejí jít a jednou pro vždy to ukončit. Až se vrátí, tak přijmou trest. A Hnízdo se připraví na útok lidí.“

„Oni se nevrátí, Celeno. Budou bojovat a zabíjet lidi tak dlouho, dokud sami nezemřou. Nikdy se nevrátí.“

Celeniny oči zachvátil děs. Teprve teď pochopila slova, která vyřkl Valkas.

„Nechci ti ublížit. Nikomu z vaší letky. Chci vás naopak ochránit od sebe samého a zničit to, co nenávidím. Tak tohle tím myslel.“

Fernero se pomalu vydal k ležícímu Grinovi. Zanechal Celenu ve svých chmurných myšlenkách. Sklonil se nad stříbrným drakem a zjistil, že je v bezvědomí. Šlápl mu na hlavu a začal tlačit. Cítil, jak lebka pod jeho nohou povoluje, a tak toho nechal. Nehodlal ho zabít, ne teď, když se stalo, co se stalo. Měl svůj plán a nehodlal se ho vzdát tak lehce. Jen doufal, že to, co řekl, zapříčiní, co chtěl.

Vina nesmí padnout na mou hlavu. A tebe budu jednou potřebovat, milý Grine.

Nadechl se a otočil znova k Celeně. Jenže Celena tam už nebyla. Viděl jen její vzdalující se obrys v dáli, nad lidským územím.

Jak jsem doufal, maličká, ale je mi líto, že jsi to zrovna ty. Nemusíš se bát, až přijde na trest, sám se o tebe postarám a zařídím, abys netrpěla. Tedy abys netrpěla moc.

Fernero jí nikdy asi nezapomene ten večer, kdy mu řekla, že vztah nehledá. Že jeho city, které se poprvé v životě probouzely a chtěly sobecké dobro pro jiné, byly neopětované.

Fernero přistoupil k Belsevanovi a chvíli ho sledoval. *Jen doufám, že se oba nevzbudíte dřív, než to bude nutné.*

Otočil se na chvíli i na Grina a pak s úsměvem vzlétl. Musel letět pro tu, která se vzepřela zákonům letky. Zákonu o tom, že nikdy nevstoupíš na lidské území bez povolení vůdce letky.

A já ti nikdy povolení nedal, Celeno. Fernero přeletěl řeku a vstoupil tak do lidských zemí. *A já jako vůdce, musím přivést neposlušného draka zpátky dříve, než něco udělá.*